

Pau Cubarsí, el primer gironí a convertir-se en campió del món

L'estanyolenc i bescanoní, amb tan sols dinou anys, va ser campió i millor jugador jove del torneig

La repercussió mundial, però, contrasta amb la calma que es respirava ahir dilluns pels carrers del poble. Una tranquil·litat que sorprenia als curiosos que s'acostaven, però no pas els veïns. «La celebració es va fer de la mateixa manera que el caràcter d'en Pau, tranquil·la», explica Xavier Vinyoles, alcalde de Bescanó. Per als qui el van veure créixer, la història continua sent la del noi del poble que un dia va començar a jugar a futbol i que, gairebé sense perdre la manera de ser, s'ha convertit en un dels centrals amb més projecció del panorama internacional. «És complicat perquè les visites cap aquí són en la seva intimitat, però ens posarem en contacte amb la família per mirar de fer algun homenatge», explica l'alcalde. La mateixa normalitat es respirava a l'ArEst Estanyol, l'únic restaurant del poble, situat a pocs metres de la ferreteria familiar dels Cubarsí. El seu propietari, Albert Calpena, també coincideix que tot plegat ha anat molt de pressa. «Ell de seguida va fer vida a Vilablareix», explica. Tot i això, el vincle amb la família continua intacte. «Són molts anys de veure'ns gairebé cada dia, estem contents per ells». A l'hora del partit tampoc hi va haver grans concentracions. La final es va seguir des de casa, en família o amb els amics, sense pantalles gegants ni celebracions multitudinàries. També hi pesava un altre factor. «Estem contents per en Pau, però ens agradaria poder celebrar èxits de la nostra selecció», explica l'alcalde de Bescanó. La manera com Estanyol ha viscut aquest èxit tampoc sorprèn a qui coneix Pau Cubarsí. Perquè abans dels títols, del Barça o del Mundial, tots els qui van compartir escola o vestidor amb ell coincideixen a descriure'l de la mateixa manera: tranquil, madur i amb una capacitat de lideratge poc habitual per a la seva edat. Els estudis també formen part d'aquesta història. Estanyol és massa petit per tenir escola o institut, i Cubarsí es desplaçava cada dia fins a Vilablareix, a poc més de deu minuts de casa. Allà va formar part d'una generació que va créixer entre barracons, en un municipi que també vivia un creixement accelerat. Mentre les instal·lacions definitives encara no arribaven, la vida del jove central començava a agafar una velocitat inesperada. «Recordo que a finals de cinquè de primària ens va explicar que aniria a jugar amb el Barça», explica Toni Pagès, un antic company de classe. «A sisè, a vegades havia de marxar abans perquè el recollia el xòfer del Barça per portar-lo a entrenar», afegeix. Tot i l'exigència esportiva, no mantenir els estudis era quelcom impensable, així com el dia a dia a prop de casa, assumint el peatge de compaginar els entrenaments amb els desplaçaments constants a Barcelona. Abans, però, el seu talent ja havia cridat l'atenció del Girona FC. A Vilablareix va començar a jugar a futbol, i ben aviat el club gironí el va incorporar al futbol base. Van ser només tres temporades, suficients perquè els qui compartien vestidor amb ell intuïssin que hi havia alguna cosa diferent. «Com a company era un 10. Era el capità i tenia un caràcter increïble», recorda Marçal Forest, antic company seu al Girona. «Jo jugo al mig, i tenir-lo darrere, ja a aquella edat, m'aportava una tranquil·litat enorme», afegeix. Aquells anys també van deixar records que encara avui expliquen els seus antics companys. «Recordo que vam anar a fer un torneig a Manchester, ja que el Girona era un equip vinculat», explica Forest. El conjunt gironí va arribar fins a la final davant el Manchester City. «Ens van fer un bany, però vam perdre-ho a penals». Més enllà del resultat, els qui hi eren recorden que Cubarsí ja exercia el lideratge amb una naturalitat que avui continua sent una de les seves principals virtuts. Quan va arribar el moment de fer el salt definitiu, Cubarsí va complir el que ja havia anunciat als companys de classe. Amb només onze anys va deixar el Girona per incorporar-se al Barça. Cinc anys més tard debutava amb el primer equip. Tres després, amb només dinou anys, s'ha proclamat campió del món després d'un torneig en què no s'ha perdut ni un sol minut i només va encaixar un gol, contra Bèlgica. El rendiment li ha valgut també el reconeixement com a millor jugador jove del campionat. En plena celebració, tampoc va oblidar els orígens i va voler que la senyera fos present sobre la gespa de Nova

Jersey. Per als qui el coneixen, però, el més destacable continua sent allò que no surt a les estadístiques. «Enèrgic, però molt centrat», explica Toni Pagès. Una definició que es repeteix, amb matisos diferents, entre mestres, antics companys i veïns. Ningú parla primer del futbolista. Tots comencen pel noi. La seva carrera ha avançat a una velocitat difícil d'assimilar. En només vuit anys ha passat del camp municipal de Vilablareix als grans escenaris del futbol mundial. Els primers trajectes eren en cotxe fins a l'entrenament; després van arribar els desplaçaments constants a Barcelona i, més tard, els avions, els estadis plens i les grans competicions internacionals. El recorregut sembla extraordinari vist des de fora. A Estanyol, en canvi, encara s'explica amb la mateixa naturalitat amb què es parla de qualsevol altre veí del poble. Aquesta manera d'entendre l'èxit és, probablement, el fil que uneix tota la història. Mentre el món descobria el nom de Pau Cubarsí, a Estanyol la vida continuava igual. La ferreteria familiar va tornar a obrir la persiana l'endemà de la final, encara que fos per uns instants al matí. El restaurant va reprendre l'activitat habitual. Els veïns continuaven saludant-se pel nom i molts preferien no parlar, al considerar-se irrellevants en la història. Potser és aquesta la millor explicació del futbolista que avui meravella el món. Perquè abans que central del Barça, internacional campió del món, o millor jove del mundial, Cubarsí continua sent, per als qui el van veure créixer, el noi d'Estanyol. I és precisament aquest poble, amb la seva discreció, la seva calma i la seva manera d'entendre la vida, el que sembla haver deixat una empremta més profunda en la seva manera de competir, una manera que l'ha col·locat entre els millors en temps rècord.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/07/21/pau-cubarsi-primer-gironi-convertir-132639091.html>